
שיעור שמו

מל"ת שי. מ"ע רכד. מל"ת ש.

מצוה שי שהזהירנו מהחיות המכשף. והוא אמרו מכשפה לא תחיה, וכשנמחול לו אנחנו עוברים על מצות לא תעשה, לא שבטלנו בו מצות עשה לבד, ויהיה כאילו מחלנו לאחד ממחוייבי מיתת ב"ד. (משפטים, הלכות סנהדרין פי"ד):

מצוה רכד היא שצונו להכות ברצועה את העוברים על מצות מיוחדות, הוא אמרו יתעלה והפילו השופט והכהו. והנה נרמז בזכרנו מצות לא תעשה על אותן המצות שמתחייב עליהן העוברן מלקות. וכבר התבארו דיני מצוה זו במסכת מכות. (כי תצא, הלכות סנהדרין פט"ז):

מצוה ש שהזהיר הדיין מהכות החוטא הכאות גדולות ממיתות, ובאור זה שכל המחוייב מלקות הנה תכלית מה שילקה ארבעים חסר אחת כמו שבא בקבלה שלא יכה אדם עד שישער ההכאה באדם המוכה לפי כחו ושניו ומזנו וצורת גופו אם יכול לסבול הכאת העונש כלו יוכה ואם לאו יוכה כפי שיעור סבלו לא פחות משלש הכאות, אמרו כדי רשעתו במספר, ובאה האזהרה מהוסיף בהכאתו ואפילו הכאה אחת נוספת על השערת הדיין שיוכל לסבול. והוא אמרו כדי רשעתו במספר ארבעים יכנו לא יוסיף. ולשון ספרי אם הוסיף עובר בלא תעשה אין לי אלא שמוסיף על הארבעים מנין על כל אומד ואומד שאמדוהו בית דין תלמוד לומר לא יוסיף פן יוסיף. ומזאת אזהרה היא אזהרה מהכות כל איש מישראל, אם החוטא אנו מוזהרין שלא להכותו שאר כל אדם לא כל שכן. וכבר הזהירנו מלרמוז להכות אפילו לא יכה אמרו (סנהדרין נ"ח): כל המגביה ידו על חבירו נקרא רשע שנאמר ויאמר לרשע למה תכה רעך. (תצא, סנהדרין פט"ז):